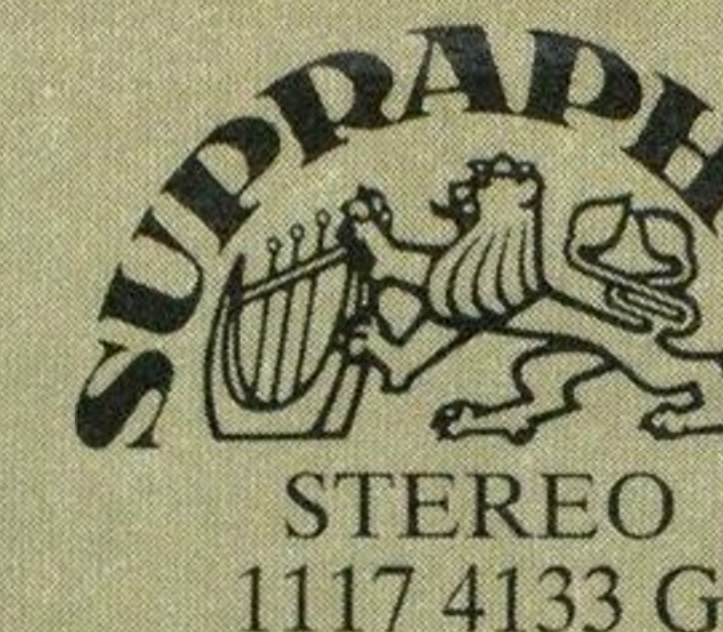

Věra Příkazská

Czech Folk Singer / zpívá české milostné písně

Wybral a sestavil / chosen and selected by/ Zdeněk Bláha

1. STRANA / SIDE 1
1. Ó radost má /chodská/ 4:16
Oh, My Delight /Chod Region/
2. Kde lásko, kdes byla /z Berounska/ 2:07
Where Were You, My Love /Beroun Region/
3. To naše stavení /chodská/ 3:08
Our House /Chod Region/
4. Škrobte mně sukničky /jihočeská/ 1:54
Starch Me My Skirts /South Bohemia/
5. Plzeňská věž /z Plzeňska/ 3:33
Plzeň Tower /Plzeň Region/
6. Kdybych já věděla, že budeš můj /z Kralovicka/ 1:39
I Wish I Knew You Would Be Mine /Kralovice Region/
7. Žene ovčák ovce /jihočeská ze Šumavy/ 1:55
The Shepherd Drives His Sheep To Pasture /South Bohemia – Šumava/
8. Měla jsem chlapce /jihočeská/ 2:22
I Had a Lover /South Bohemia/
9. Přišla sestra /z Pošumaví/ 1:47
My Sister Has Come /Šumava Region/
2. STRANA / SIDE 2
10. U potůčku v malé zahrádce /jihočeská/ 1:24
By the Brook In a Little Garden /South Bohemia/
11. Sluníčko už zašlo /z Horácka/ 3:05
The Sun Has Set /Horácko Region/
12. Krásná jsem já dcerka /z Berounska/ 3:48
I Am a Beautiful Girl /Beroun Region/
13. Háje, hájedlo /chodská ukolébavka/ 3:44
Lullaby /Chod Region/
14. Vstávej, má panenko, vstávej /z Blat/ 3:30
Get Up, My Sweetheart /Blaty Region/
15. Nad dílami v černém lese /chodská/ 2:47
In the Dark Forest /Chod Region/
16. Má milá se hněvá /jihočeská/ 2:55
My Sweetheart Is Angry With Me /South Bohemia/
17. Už se ta lavička /jihočeská/ 2:09
Our Bench /South Bohemia/

Úprava písní /songs arranged by/ Zdeněk Lukáš /1,9,10,13/, Jan Slimáček /2-5,8,11,16,17/,
Zdeněk Bláha /6,12,15/, Jiří Teml /7,14/

Věra Příkazská

Plzeňský lidový soubor / Plzeň Folk Ensemble

Řídí /leaders/ Zdeněk Bláha /1,3-7,10,12-14,16,17/, Jaroslav Krček
/2,8,9,11,15/

Hudební režie /Recording directors/ Antonín Bulka, Jan Matoušek
Zvuková režie /Recording engineers/ Jan Valtr, Čestmír Kadlec, Miroslav Kolečko
Nahráno v letech 1973 – 1986 v plzeňských studiích Čs. rozhlasu
Recorded at Plzeň Radio studios from 1973 – 1986
Odpovědná redaktorka nahrávky /editor/ Jana Směkalová

Cover design © Pavel Jasanský 1987
Sleeve-note © Zdeněk Bláha 1987
Translation © Stanislava Vomáčková 1987
Cover editor Vlastimila Brčáková

Pro ty z mé generace, kteří vyrůstali na venkově, znamená hudební folklór mnoho, lidové písně nás totiž provázely všude. Proto nám dodnes rezonují v srdcích silnými pocity vzpomínek, laskavostí domova, proto jsme tak citliví na jejich interpretaci. Nic platno, píseň se stává písní teprve pěveckým ztvárněním.

Jednou ze zpěvaček, které dokážou svým uměním lidové písně posvětit je Věra Příkazská. Vyrůstala v rodině, kde zpěv patřil ke každodennímu rodinnému rituálu. Od dětství měla nejraději balady a lidové písně, ve kterých ji uchvacoval jejich dramatický obsah. Při školním zpívání nijak zvlášť nevynikala, snad proto, že na Moravě byly vždycky žádoucí jen vysoké hlasy a nejlepší zpěvák nebo zpěvačka byl ten, kdo vytáhnul nejvýše. Na hudební škole v Gottwaldově se jí dostalo základního vzdělání včetně klavíru a odtud se pokusila o přijetí na pěvecké oddělení státní konzervatoře. Neuspěla a tak se přihlásila ke konkurzu do Československého státního souboru písní a tanců, kde pak působila 6 let ve sboru a 4 roky jako sólistka. Tady se plně uplatnily kvality jejího sametového altu, zvláště pak v kantiléně milostných písní. Se státním souborem absolovala mnoho zahraničních zájezdů po Asii a Evropě. Nejšťastnější však byla ve Francii, protože francouzština je jejím koníčkem a tak mohla obstojně konferovat představení a zároveň si zazpívat i několik šansonů. Tady se splnilo i její velké přání – vidět Edith Piaf v pařížské Olympii.

V té době Věra Příkazská také zvítězila v celostátní rozhlasové soutěži, kde byl předsedou poroty národní umělec prof. Karel Plicka, který ji potom často zval k sólovému zpívání na svých přednáškách. Úspěchy jí otevřely cestu nejprve k Brněnskému rozhlasovému orchestru lidových nástrojů a později k Plzeňskému lidovému souboru, s kterým natočila své nejlepší nahrávky. Jisté to souviselo i s jejím lidským a uměleckým dozráváním. Po skončení angažmá v Čs. státním souboru vyzkoušela v oblasti malých hudebních žánrů všechno možné – od dechovky přes pop až k operetě. Nejraději však vzpomíná na působení v experimentálním studiu Laterna magika, kde se za vedení vynikajících režisérů Jána Roháče a Miloše Formana dopracovala nových poznatků a zkušeností. Velké štěstí měla i na pedagogy, tím posledním byl národní umělec Zdeněk Otava. Všichni jí připomínali, že zpěv musí u posluchačů vyvolat příjemné pocity, jinak nemá cenu zpívat. A co říká sama o sobě? „Přesto že jsem se narodila na Slovensku a vyrostla na Moravě, česká lidová píseň mne doslova očarovala. V táhlých melodiích, které zpívám nejraději, je klid a pohoda české krajiny a právě to se snažím přenést na své posluchače. V jedné chodské svatební písní zpívám ... Z gruntu srdce naší lásce vždy věrná zůstávám! A takhle bych také nazvala své hudební vyznání, které v plném rozsahu patří české lidové písni.“

Hudební skladatel Jan Slimáček o zpěvačce říká, že ona a milostná píseň si vzájemně chodí ve šlápěch, lnou k sobě, naslouchají jeden druhému a neskáčou si do řeči. Já bych jen dodal, co všechno láska v jejím provedení skrývá. Je něžná, oddaná, líbezná jako červánek, tajemná jako černá hluboká tůň, čistá jako pramen. Přesto však po sobě zanechává světlou stopu, i když už je dávno pryč.

Přes dálky staletí a přes propast času se klene most a my si po tom mostě neseme nejen zkušenosti předchozích pokolení, ale také jejich hudebnost a písně. Aniž si to uvědomujeme, jsme si velmi blízko s lidmi, které jsme nikdy nepoznali. Přibližují nás k nim i tyto písničky prosycené českým muzikantstvím. Jistě si zaslouží, abychom je vzdělávali, zalévali je a kypřili jim půdu, jinak by tyto vzácné české byliny uvadly v muzeích. Věra Příkazská zahradníčí na těchto záhoncích s láskou a přesvědčením.

Věra Příkazská is one of those singers in whose art the folk song finds a truly congenial vehicle. She was raised in a family where singing was an everyday ritual. Since early childhood she has been particularly fond of ballads and folk songs in whose dramatic character she has found a constant source of pleasure.

She did not really excel as a singer in her school days, possibly because Moravia has always tended to give preference to high pitched voices, and so traditionally those vocalists, both male and female, who have achieved the highest notes have been regarded as the best. She obtained her elementary musical training, including piano lessons, at a music school in the city of Gottwaldov, whereupon she applied for enrolment in the voice class of the state conservatory. She failed yet was undeterred, and before long she passed the entrance test for an engagement with the Czechoslovak State Song and Dance Ensemble, embarking on a career of chorist (six years) and soloist (four years) there. It was there that the potential of her velvety alto voice was at last fully exploited, above all in the cantilena passages so typical of love songs. She accompanied the ensemble on a series of tours round Europe and Asia. Her tenderest memories of that time are those of France, a country whose language has been a hobby of hers for long years: thus she was able to act as the group's emcee during performances there, an even had the opportunity to sing a couple of local songs. Besides that, she saw the fulfilment of a long-standing personal wish – that of seeing and hearing Edith Piaf on stage at the Olympia.

At that time also Věra Příkazská won a nationwide contest mounted by Czechoslovak Radio. The jury's chairman was National Artist Professor Karel Plicka, a prominent folklorist, who would in the ensuing period regularly invite Věra Příkazská to sing during his lectures. These successes opened up the door for her to the Brno Radio Folk Instrument Ensemble with which she made her best recordings. Certainly, this was equally owing to her reaching the stage at maturity, in both personal and creative terms. After the expiry of her engagement with the State Song and Dance Ensemble she tested her skills in a vast array of light musical genres ranging from brass music, through pop, to operetta. The most stimulating of those episodes, though, was her period of performing with Prague's Laterna magika, an experimental studio where, working under outstanding directors, she acquired a plenty of new experiences. She was also lucky in her choice of teachers, the last of whom was the great singer, National Artist Zdeněk Otava. All of them would point out to her a basic fact, namely that singing was virtually worthless without the performer's being able to induce pleasant feelings in his or her audience. She herself has summed up her credo in these words: "Though I was born and grew up in Moravia, I have come to be literally enchanted by the folk tunes of Bohemia. The drawling melodies which I absolutely prefer to sing capture the calm and comforting atmosphere of the Bohemian countryside, which is exactly what I have been striving to pass across to my listeners. In one of the wedding songs from the Chod region I sing: 'Deep in my heart I'll always stay true to our love...'. This, indeed, is the expression of my very own musical heart which belongs wholly to the Czech folk song."

MADE IN CZECHOSLOVAKIA EXPORTER ARIIA PRAG

